

Piotr Witold Lech

Karim Gryf

Karim Gryf

Tio přikývl.

"Ano, ano?" mluvil rychle, nervózně. "Musíš ji dobře naostřit, Jene... Co by se stalo, kdybys to nedokázal jedním seknutím?"

Kat mlčel. Soustředěně přikládal čepel sekery k roztočenému kamennému kolu.

"Jene, a řekni mi, prosím," ztišil hlas do šepotu, "kolik lidí už jsi zabil? Kolik? Řekni, Jene!"

Kat se usmál. Ponuře. Pohrdavě.

"Vypadni, trhane," procedily úzké, kruté rty.

"Máš to rád, Jene? Co, Jene?" Tio mával rukama. "Jsi vrah, Jene, víš, obyčejný lump ve službách zkurvysyna! Slyšíš? Zkurvysyn ve službách zkurvysyna!"

Prodavači a zákazníci u stánků otočili hlavy. Když někteří z nich spatřili, kdo je původcem hluku, poklepali si na čelo.

Řezník odložil sekeru a bezradně rozhodil rukama. "Už zase blázní," vykřikly dvě kramářky najednou. Zpoza hromad ovoce a zeleniny se vyloupila zavalitá, dobrácká Doržha. Pohrozila . šílenci prstem.

"Tio! Zlobíš. Nemluv tak s panem Bondarem."

Tio vylekaně uskočil. Lillith byla velmi nebezpečná. Všichni v Lyn o tom věděli. Jako souložnice samotné Nefres si libovala v krutostech. Její oblíbenou zábavou bylo pozorovat obličeje umírajících odsouzenců.

Tio padl tváří k zemi.

"Ach, božská! Pokušení bohů a nejkrásnější na světě! Jsem tvůj otrok."

Tržiště Furžuk-Nall se otřásalo smíchem. Doržha zrudla zlostí a studem. Dala si ruce v bok.

"Tak vypadá tvoje vděčnost?! Kdyby nebylo mě a pana Bondara, umíral bys hladem a měl bys holý zadek! Zmiz odsud, odháníš zákazníky!"

Chvatně poslechl. Lillith nikdy nic neříkala dvakrát. Měl štěstí, že se z toho dostal se zdravou kůží. Vyběhl z tržiště do nejbližší uličky. Vrazil do několika chodců, ale nezastavoval se. Příliš se bál. Víc než včera. Ale včera byl zdatným legionářem. Dnes byl jen podkoním na dvoře Yanthuma Třináctého. Netušil, jak se na dvoře Yanthuma Třináctého ocitla Lillith, ale raději o tom nepřemýšlel. Pokud se ukáže, že jde o prozrazení spiknutí proti božské Nefres, ve kterém jsou namočení nejvyšší knězi Svatyně v Lyn, je on, Aleh- Nal-Sall, jedním z nich. Ale jak se zdá, jako podkoního jej nepoznala. Odporná čubka!

Zastavil se a udiveně se rozhlédl. Malá ulička plná smetí a rybích hlav. Malé domky se slaměnými střechami - všechno to znal. Furžuk-Nall? Napůl při smyslech se díval kolem a mnul si ruce. Sallanaj a Ger... Zima.

Malá, krásná dívka sbírala u břehu jezera květiny. Notovala si dětský popěvek.

Kráčí cestou čaroděj

Ve splývajícím hávu Uteč před ním, děvenko Než poblázní ti hlavu.

"Krásně zpíváš, holčičko." Tio ji pohladil po světlých vlasech.

"Dal bych ti hetit, ale jak vidíš, jsem ve válečné zbroji a můj zbrojnoš, ničema jeden, se někam zaběhl."

Stará Wera Inda se zlehka usmála.

"Nic se nestalo, šlechetný rytíři, nic se nestalo. Kam kráčíš v tak krásné zbroji, do bitvy?"

Tio se rozmáchl kyjem, až zasvištěl vzduch.

"Ach, hloupoučká jsi, holčičko. Mám tady souboj s panem Hunartem Benim z Krahulčího Rohu. Neslyšelas, jak moc mě urazil?"

Stařenka spráskla ruce.

"Je mi líto, šlechetný pane, ale neslyšela."

"To nevadí. Jsi moc malá na to, abys pochopila."

Wera Inda se otočila, zvedla náruč chrastí a vyrazila k městečku.

"A nechod, šlechetný rytíři, příliš blízko k jezeru."

"Pročpak to?"

"Ještě tě nějaká příšera uchvátí..."

"Ale jdi, hloupoučká! Já jsem válečník!"

Stařenka si povzdechla a odešla. Vyprovodil ji pohledem. Mazaný je ten Nemes, pomyslel si, posílá své Ayory, proměněné v nevinné děti. Nooo, ale teď se oni sami nechali oklamat. Nepoznali v něm Bratra z Hegoru. Ha, ha, ha, vždyť každý čaroděj ví, že mniši Bratrstva se dokáží proměnit v někoho jiného.

Podíval se k hradu. Stará tvrz Chition se drží docela dobře. Roland a suita jeho vyděšených rytířů si na ní vylámali zuby. On, bratr Karim a několik jeho knechtů úplně stačí.

Na jezeře se k němu přibližovala malá rybářská loďka. Někdo na něj mával a volal:

"Jak se máš, Tio?! Co tvá hloupá kebulé?!"

Tio se usmál. Celhil byl dobrý přítel. V bitvě u Erylim Drakon ho zachránil zpod kopyt yanthumské jízdy. Společně sloužili v císařských legiích. Proto vesele vykřikl v odpověď:

"Vítej, Celhile, starý druhu!"

Loďka přirazila ke břehu. Arž Nah vyskočil na písek. Rád si povídal s místním pomatencem. Několik chvil žertů mu dávalo zapomenout na hubování jeho ženy, která si pořád stěžovala na jeho alkoholismus. A navíc se trochu mstil za dávné časy, kdy byl Tio zdravý, inteligentní muž. Arž Nah se konečně cítil chytřejší a důležitější.

"Jak se daří, pomatence?"

"Pamatuješ si, jak jsi mě zachránil u Erylim Drakon?" poklepal ho po rameni. "Jsme druhové."

Arž Nah střepl jeho ruku z ramene. Neupřímně se usmál.

"Jen ne ruce. Samozřejmě, že jsme druhové. Chceš placku s masem?"

Tio cítil, že má hlad.

"Ano, chtěl bych."

Rybář mu dal do ruky zámotek.

"Tak na."

Tio odmotal látku. Uvnitř byla, stará, tvrdá placka... s rudými červy.

"Tak jez," zasmál se Arž Nah.

"Ha, ha, vždyť se to nedá jíst."

Rybář zvažněl.

"Odmítáš?" vzal do ruky placku a vecpal ji Tiovi do úst.

"Žer, kreténe! No tak, žer!"

Živí, kroutící se červi v ústech a krku. Tio je chtěl vyplivnout, ale Arž nelítostně držel. Začal se dusit.

"Žer, žer, dutá hlavo, debile, blbečku!" dělal si dobře vlastní krutostí rybář.

Kdo je ten nadutec? Tio přivřel oči. Příliš dlouho si dovolil žertovat! Thethum THOM!

"Au!" Arž Nah odskočil, držel se za ruku. Červi se zahryzávali do těla. Rychle je s odporem odtrhával. Na místech, odkud je odtrhl, se objevily stružky krve. Chvíli to trvalo, než poslední červ zmizel v jezeře.

"Co to bylo, sakra?" zašeptal.

Tio utíkal k městečku. Báł se, stejně jako včera. Na chvíli se mu vrátila paměť. A bylo to ještě strašnější než vize.

Dcera čepičáře Gizeha al Maniho se někdy v poledne ztratila. Večer fojt Konarž svolal záchrannou poradu. Přišli i radní a hodně nezvaných, i když pobouřených měšťanů se ženami. Vojsko tady zastupoval zdejší bej Oráni.

"Nikdo ji od oběda neviděl," řekl shromážděným lidem Bej.

"Vyslechli jsme všechny lidi v městečku. Dítě zmizelo jako kámen v..." zmlkl, když si uvědomil, co řekl za pitomost.

Gizeh al Maniova žena hlasitě zaštkala. Fojt se ji pokusil uklidnit.

"To se nemohlo stát, aby... no, v jezeře," odkašlal si Konarž.

"Mareja se vody bála. Všichni to vědí." Pak se otočil k bejovi:

"A určitě jste se ptali všech?"

"Tak jednoduchý rozkaz dokážu lehce splnit," ohradil se bej.

"Já a moji lidé jsme už od oběda chodili po městě. Ptali jsme se pěti set čtyřech lidí..."

"Ve městě žije pět set pět osob," opravil ho fojt.

"Jak to?" podivil se Bej.

"Zapomněli jste na Tia?"

Bej mávl rukou.

"Vždyť se s ním nedá domluvit."

"Ten člověk je tak popletený, že je schopný všeho," promluvil Arž Nah.

"To je pravda," přikývli někteří.

Slovo si vzala Doržha.

"Ech, dejte jeho nešťastné duši pokoj. Byl v pořádku, dokud mu zbojníci nepodřízli ženu a syna. Už si to nepamatujete? Zachvátil ho takový smutek, že skoro zemřel. Pak se tady nachomýtl ten čaroděj. Říkal, že ho uzdraví, ale nějak moc rychle odsud zmizel. A po několika dnech..."

"Víme, Doržho, víme," skočil jí do řeči fojt. "Jenomže to už není ten Tio, co kdysi. Teď je to šílenec. A kdo může vědět, co

se děje v jeho hlavě?" Pak se otočil k bejovi: "Běžte, najděte ho a zeptejte se ho."

"V poslední době spává ve stodole u staré Wery Indy," dodal Bandar.

Bej pod nosem zaklel, ale křikl na tři vojáky a odešel.

Strach. Zima.

Sallanaj tak strašně křičí! Ger ve smyčce kope nohama!

"Aaaaa!!!" Tio se drží za hlavu. Bolí, strašně to bolí!

Strach se vytrácel. Očima, plnýma slz, se rozhlédl kolem. Tvrz Chition. Ano, pevné zdi a on, bratr Karim, v sobě cítí sbírající se Sílu. Ať se ho ti mizerní mirronští rytíři pokusí zajmout!

Křik zespoda. Naklonil se z bašty a podíval se. Sedlák, měšťan a dvě ženy. Ach, chvilku... To jsou Olha a Ugurima, dvorní dámy východní císařovny.

"Co je?!" vykřikl. "Jak se opovažujete rušit klid posádky tvrze všemocného Bratrstva Moci Hegor?!"

Bej se podíval na vojáky. Zavrtěli hlavami.

"Cvok," zavrčel bej. Nahlas však vykřikl: "Přicházíme s dotazem!"

"Co chcete, psi?"

Jeden z vojáků zaklel.

"Bud' zticha," sykl bej. "Naštve se a my se nic nedozvíme." Pak se zase otočil k Tiovi: "Ztratila se Mareja, dcera čepičáře Gizaha al Maniho. Víš o tom něco?"

Tio si dal přemýšlivě ruce v bok.

"Myslíte si, že nemám jiné starosti, než hledat vaše parchanty?"

"Jen se ptám."

Tio blahosklonně přikývl.

"Dobrá, pomohu vám, abyste mohli oslavovat moc řádu Hegor."

"Takže?"

"Ticho!"

Tio zavřel oči a znehybněl.

"Je mi líto," řekl po chvíli, "má duše, která letěla na výzvědy, žádné dítě nespátřila. Jen toho starého pitomce Polinarcha, bezzubého druida, který, chvála všem bohům, spadl po hlavě do studny."

"Ztrácíme tu čas," řekl voják, který předtím zaklel.

"Počkej," zamyslel se bej a pak se Tia zeptal: "A do které studny ten druid spadl?"

"Co je mi po tom, psi! Někde u jezera, to vám musí stačit. A teď odejděte, nebo ztratím trpělivost!"

Bej si promnul neoholenou bradu.

"U jezera je jedna studna...", šeptal. "Chlapci, skočte pro háky. Řekněte fojtovi a ostatním, aby tam hned přišli."

"Žvaní."

"Možná žvaní, možná ne. Udělejte to."

Mareju našli zhruba o půlnoci. Nejdřív spustili po provaze do studny beje. Po delším hledání hákem vylovil tělo. Dívenka už stačila opuchnout a za několik hodin by sama vyplavala na povrch. Nešťastná matka se vrhla k dcerčině tělíčku.

Mezi ženami se začal ozývat pláč a nařikání. Gizeh al Mani se také nedokázal ovládnout. Neklidné světlo pochodní se odráželo v obličejích uslzených a otřesených měšťanů.

"To on!" vykřikla náhle čepičářova žena. "Ten blázen ji zabil!"

Lidé začali šeptat a dívali se po sobě.

"Možné to je," chytil se Arž Nah. "Jak by jinak věděl, kde máme hledat?"

"Nevykládejte nesmysly...", ozvala se Doržha, ale stará Wera Inda jí skočila do řeči:

"Včera mi říkal holčičko. Je jasný, že už na nějaký děcko myslel!"

"To Tio! Ten blázen!" ozývali se měšťané čím dál tím jistěji a hlasitěji.

Doržha se na ně dívala. Nejhlasitěji křičeli ti, kteří kdysi žili ve stínu tak obratného kupce, jakým Tio byl. Poslední dva roky ho trápili, tupili ho a ponižovali, a teď našli důvod, jak se mu konečně pomstít. Mezi Tiovými starými nepřáteli byl i fojt Konarž. Poctivá trhovkyně zalomila rukama.

"Nešťastník," zašeptala.

"Lidé!" křičel Arž Nah. "Musíme toho cvoka pověsit! Právě tak! Jak jednou začal vraždit, nepřestane! Zaslouží si provaz!"

"Pravda! Provaz!"

Doržha se s nadějí v očích podívala na fojta.

"A soud?" zeptala se. "A radní?"

Konarž odvrátil pohled. Nic neřekl.

"Nač takové ciráty?" řval Arž. "Radní ho stejně odsoudí! Pojďte! Uděláme to hned!"

Několik desítek mužů, vedených křičícím rybářem a Gizehem al Manim, vyrazilo k městečku. Dorazili ke stodole staré Wery Indy.

"Hej, cvoku," vykřikl Arž Nah. "To jsem já, Celhil, tvůj přítel! Jdu si pro tebe!"

Tio se probudil. Chvilí trvalo, než se probрал. Furžuk- Nall. Sallanaj sebou trhá a chroptí. A oni pořád znásilňují... Geranovy nohy se už nehýbají... Ne! Vyzvracel se a cítil, že ho strach opouští. Na co myslel? Ach ano, měl štěstí, že ho kat Jen nechal být. Musí vstát. Osedlat koně. Jeho Královská Výsost dnes jede na hon.

Někdo ho volá. Vyklonil se ze stodolní podesty. Všude oheň. Co je to, jakási slavnost? A je tady i Celhil! Vzácný přítel!

"Vítej, Celhile," zamával mu.

"Sejdeš za mnou dolů?" zeptal se Celhil.

"Proč?"

"Musím ti něco říct. Ale musím ti to pošeptat, protože to je tajemství."

Tio rychle sešel po žebříku. Rozhlédl se.

"Je tady spousta ženských, dětí a druidů," zašeptal Celhilovi.

"Všichni se mračí."

"Máš pravdu, pojďme odsud," přitakal Arž Nah. "Tam, na tržiště."

"Pravdu díš, Celhile, můj druhu," přikývl Tio. "Na tržišti je v

nocí největší klid."

Vyrazili. Po několika krocích se Tio ohlédl.

"Celhile..."

"Co je, můj druhu?"

"Všichni jdou za námi."

"Jasně že jdou."

"Nevíš proč?"

"Vím."

"Proč?"

Arž Nah ho chytil za límec.

"Aby tě mohli pověsit, druhu."

Několik mužů chytilo Tia za vlasy, nohy a ruce. Začal se ozývat křik.

"Vrah! Blázen! Zlá krev!"

"Celhile, co to znamená?"

Strach se v jediné vlně vrátil. Jen si postěžoval králi!

Vešli na tržiště. Viděl tady další lidi. A mezi nimi...

Lillith! Takže ho poznala! Prohnaná děvka!

"Ať žije svoboda!" vykřikl. "Nakonec stejně ta tvoje milenka, ta lesba Nefres, přijde o svou moc! Moje smrt na tom nic nezmění! Buď prokleta! Já, druid Aleh – Nal – Sall tě proklínám!"

Dobrotivá Doržha zalomila rukama.

"Ubohý blázne. Ať je k tobě další vtělení laskavější..."

I když byla ještě pořád tma, chýlila se krátká letní noc ke konci. Lidé z celého městečka, probuzení křikem, vyrazili do ulic. Naslouchali vysvětlování, co se stalo. Teď už bylo považováno za jasné, že hloupý Tio utopil Gizeh a Maniovu dceru.

Přes trám na šibenici byl přehozen provaz. Vřava utichla.

"Chceš něco říct, mátoho?" zeptal se Arž Nah.

Ticho. Tio se překvapeně rozhlédl. Něco se mu vylouplo z paměti. Furžuk-Nall... Svit jakoby... Sallanaj má roztrhanou a shrnutou sukni. Trčí z ní jílec kindžálu... Oči čaroděje. Co chtěl? Jedna... dvě... tři... teď zmizím.

Kráčí cestou čaroděj

Ve splývajícím hávu Uteč před ním, děvenko Než poblázní ti hlavu.

Co je to za hloupost! Okamžik... co chtějí ti lidé? Ach tak, to jsou rebelové! Pitomci! Chytit hegorského mnicha je jako chytit vítr! Musí být potrestáni!

"Vidíš, blbečku trhane," cedil skrz zuby Arž Nah. "Pocintáš si..."

A najednou - prázdné ruce! Arž se dívá, slova mu uvízla v hrdle.

Tio zmizel.

Rozhořela se stovka pochodní, lidé začali mluvit. Než se kdokoli stačil vzpamatovat, vzduch se rozzářil jasně bílou mlhou milionů jisker. Ve zlomku okamžiku se roztáhla a zase smrštila, aby na sebe vzala jiný tvar. Vystřelil z ní velký gryf s orlími křídly. Zakroužil nad tržištěm a znenadání zaútočil. Lví tlapou popadl Arž Naha a rozryl mu hlavu od očí až ke krku. Krev. Hlasitý křik se nesl ozvěnou v ulicích města a dál po hladině jezera.

Panika. Lidé utíkají do nejbližších domů, zabeďňují dveře a okenice. V tlačenici někdo neúmyslně založil požár. Jedna chalupa je v plamenech. Majitelé ji hasí bez ohledu na nebezpečí. Gryf nad tržištěm zakroužil jen dvakrát. Sněsl se níž. Čím dál bezmocněji mával blanitými křídly. Byl dobré dva metry nad zemí, když se lví tlapa změnila v lidskou ruku s prsty roztaženými, jako u dravce. Další proměna byla blesková. Tio spadl do prachu na zemi a bolestivě si natloukl.

Nepřítomně se rozhlédl. Úsvit ve Furžuk-Nall... Proč je tak ticho a prázdno? U šibenice leží člověk. Křičí, zkrvavenýma rukama se drží za hlavu. I kolem něj je plno krve... Krev... Sallanaj krvácí... Ger nechápe, co se děje, když mu přes hlavu přetahují provaz se smyčkou... Bolí! Tolik to bolí! Tio se chytil za hlavu. Ne! Nechci!

Vydechl. Ještě jednou se rozhlédl. Nikdy tuhle část Lyn neměl rád - smrad, špína, nepředstavitelná bída. Na druhou stranu, právě tady bylo nejvíc vidět, co všechno způsobila ta děvka! Od rána do noci se spouští s favority, milenci, eunuchy, nebo se všemi najednou. Na pořádek dohlížel Oldinzegi, její věrný pes na řetězu. Ale on, Aleh - Nal - Sall tomu společně s dalšími kněžími Svatyně učiní přítrž! Tio vstal, otřepal si oblečení roztrhané popravčími a zavázal si kolem pasu konopný provaz. Šaty mám trochu špinavé, pomyslel si, ale to nic. Bohové ho ve své nekonečné milosrdnosti vyslechnou, i když vypadá takhle. Rychle! Do svatyně! Jako každé ráno musí odříkat tajemné modlitby k Všemohoucím za zhoubu té děvky!

Tio se rozběhl ke stodole Wery Indy. Nevidí vyděšené oči, pozorující jej otvory v okenicích.

Den začal pěkně a slunečně, stejně jako všechny dny toho léta v Landoru. Nikdo však nevyjel se zbožím na trh, nikdo nešel na pole. Lidé po špičkách přebíhali z chalupy do chalupy. Arž Naha přenesli na radnici. Tam se o něj postarala Wera Inda, která se sama bála vrátit do své chalupy.

Rybář přišel o oko a měl poškozenou lebku, ale žil a stařena tvrdila, že se uzdraví. Bej Oráni se s deseti svými lidmi plížil k Weřinu hospodářství, které stálo v kopci. Všichni měli luky a toulce, plné šípů.

"Hned jak zahlédnete tu jeho pomatenou hlavu, střílejte," přikazoval bej. "Hlavně přesně."

"Rozkaz," přikyvovali vojáci, i když se jim třásly ruce. Raději by se zpoza rohů vůbec nevykláněli.

Teď už nikdo o Tiově vině nepochyboval, i když - pokud by se nad tím zamysleli - stále neexistovaly přesvědčivé důkazy o tom, že utopil čepičářovo dítě. Konarž vyslal zvláštního posla do blízkého Tyrs Marž, kde přebýval druid. Jen on s tím mohl něco dělat. Jasná věc. Tio byl uhranutý démony. Bylo třeba ho zajmout a podle zákonů Svatyně upálit na hranici. Posel - mladý, bystrý chlapec od Bondarů - skočil na nejrychlejšího koně ve městě a vyrazil na cestu.

Bejovi vojáci strávili celé dopoledne na svých postech, ale k ničemu to nebylo. Z podesty ve stodole zazníval zpěv a rytmičné

modlení v jazyce, který byl Landořanům nesrozumitelný. Teprve jeden z vojáků, který se kdysi setkal s Hybronci, jim vysvětlil, že jsou to slova modlitby k Bohům Panteonu v hybronštině. Tio nikdy nebyl v Hybronu, ani se tenhle jazyk nikdy neučil. Všichni ve městě to věděli. Neočekávaná znalost hybronštiny byla tedy považována za další důkaz démonova uhranutí.

Posel se vrátil brzy, už po několika hodinách. Přivedl s sebou člověka, kterého potkal po cestě. Ten tvrdil, že jim v té záležitosti dokáže pomoci. Fojt Konarž si neznámého nedůvěřivě prohlédl: byl ještě mladý, i když v obličeji se mu zračila podivná vážnost. Byl oblečen stejně, jako většina cestujících kupců a poutníků, a jeho kůň, černý jako smůla a mohutný, se od pohledu hodil spíš k orbě než pod sedlo. Konarž pokrčil rameny, ale pozval neznámého na radnici. Tam mu řekl o Tiovi.

Neznámý pozorně naslouchal a občas se na něco zeptal. Pak se na chvíli zavřel ve vedlejší místnosti a zakázal, aby ho někdo obtěžoval.

Než se slunce vyhouplo k zenitu, vydal se neznámý ke stodole Wery Indy. Za ním šla skupinka zvědavců, ale on se na ně obořil a přikázal jim odejít. Ti, kteří k němu měli nejbliž, zaslechli, jak si něco nesrozumitelně mumlá. Pro nikoho nebylo tajemstvím, že to musí být čaroděj.

Tio měl hlad. Nepamatoval si, kdy jedl naposledy. Jako v mlze si vzpomněl na klobásu, kterou dostal od kata Jena. Moc mu nechutnala, protože ho napadlo, že je z lidského masa. Teď na ni vzpomínal rád. Také se cítil unaveně. Dnes se nevyspal, protože už od rána se musel věnovat královským koním. Báł se jen pomyslet na to, co by se stalo, kdyby jeden z hřebců kulhal nebo byl nemocný! Brr, otrásl se, pracovně se setkat s Jenem... Vyhlédl z oken paláce. Dvůr je prázdný. Kam se všichni poděli, sakra!

Ale, někdo přichází... Kdo to je? Podíval se pozorněji. Horal? Ano, je to horal, totarský šerpa. Jmenuje se... mhm... okamžik... Blajhor, ano, Blajhor. Je nějaký smutný a utrápený. Prostáček, určitě dobrý chlap. Zajímavé, že ho pustili do paláce.

Tio, zaslechl v hlavě jakýsi šepot. Uskočil na seno. Protřel si čelo. Ach ano, asi začínám bláznit... *Tio, neboj se*. Jakoby navzdory tomu hlasu strach explodoval celou svou silou. Roztřásl se po celém těle. Furžuk-Nall... Ne! *Ano, Tio, ano*. Seno - něčí stodola... Sallanaj. Nech mě, zkurvysynu! *Tio*, zazníval šepot nelítostně. *Vidíš mě jako někoho jiného, než kdo ve skutečnosti jsem. Jmenuju se Rokhorm a jsem čaroděj. Přišel jsem ti pomoci, Tio. Neboj se.*

Čaroděj! Strach mu nedovolil příchozímu naslouchat.

Po cestě jde čaroděj

Ve splývajícím hávu

Uteč před ním... Tio

Než poblázní ti hlavu!

Začal se zase uklidňovat; vážnost a síla. Tio se rozhlédl. Ano, tady ho nedostanou. Chition se ubrání všem! Poslali aronského

kluka, cha, cha, cha! Hned ho rozdupu!

Rokhorm už byl pod žebříkem, vedoucím na stodolní podestu, když vycítil, jak se slova zakletí, které už delší dobu splétal, vracejí k němu, odražená jinými slovy Moci.

"Ne, Tio!" křikl. "Nedělej to...", nedopověděl. Ucítil nepřátelské zakletí, které mu vklouzlo do myšlenek. Naštěstí byl Arcimág s bratry Velkého Kruhu na stráži. Zakletí bylo vytěsněno rychlým slovem, vyřčeným v Komnatě Velké Rady na Bezvýchodné hoře. Teprve teď Rokhorm pochopil, jak dobře udělal, když předtím navázal kontakt s klášterem. Karima však přítomnost nových silných protivníků nesrazila. Bleskově provedl Přeměnu. Gryf vylétl zpod střechy stodoly. Vrhhl se na Rokhorma. Čaroděj se na poslední chvíli vrhl na zem. Velký hákovitý dráp se jen lehce otřel o rukáv pláště.

Gryf se přikrčil na všech čtyřech tlapách. Dlouhým ohonem se nervózně oháněl do stran, připravoval se opět ke skoku. Rokhorm vytáhl z váčku, který mu visel na krku, hrst prášku a vstal. Hodil prášek do vzduchu a rychlými pohyby vykreslil siluetu hagarského kříže. Gryf skočil - měkce, jako kočka. S roztaženými křídly se blížil k čaroději. Kříž se rozzářil ostrým, zlatavým světlem; uvěznil gryfa ve své struktuře jako jantar mouchu. Rysy orlí hlavy se roztřáslly. Přeměna.

Tio upadl na zem. Díval se na čaroděje napůl nepřítomným, udiveným pohledem.

"Co jsem ti udělal, člověče, žes mě tak zmlátil," zeptal se vyčítavě. "Jsem jen podkoní Jeho Královské Výsosti a nehledám problémy..."

Tio, zadíval se mu Rokhorm do očí. Teď si vzpomeneš na všechno. Ale pozor... bude to bolet. Seramikos Ishty Ishty Seramikos ARON!

Čarodějovy oči: velké, hnědé, od pohledu inteligentní.

Vracíš se v čase, Tio. Jedna... dvě... tři. Co vidíš?

"Jedeme: já, Sallanaj a Ger. Vůz se kolébá na nerovnostech tarské cesty. Noc se blíží a nám zbývá domů ještě padesát mil. Ger spí vzadu, na štůčcích látky."

Co dál?

"Ne...nechci..."

Co dál, Tio?

"Oni vyběhli z lesa. Šest, nebo sedm... Sallanaj tak strašně křičí, a oni.... před našima očima věší Gera... Ger kope nohama. Pak pokládají Sallanaj pod Gera. *Abys viděla mršinu toho svého fakana, kurvo!* a znásilňují... Zabodli jí do břicha kindžál! Ne! Ne!"

Pozor. Teď tě posunu v čase až do dětství. Sám si vyber okamžik a vrať se k nejpříjemnějším chvílím ve svém životě, na které si pamatuješ. Raz... dva... tři...

Ticho.

Tio, kde jsi teď?

Ticho.

Tio...

"Radím ti rychle vypadnout z města, člověče," vážný, chraplavý

Karimův hlas. "Thethum THOM!"

Čaroděj se chytá za hlavu. Z nosu mu teče krev.

Pamatuješ si, Tio? klid Rokhormových myšlenek. Vrátil seš příliš daleko. Chtěl jsi utéct. Spatřil jsi své předchozí vtělení a otevřel jsi duši průchod. Nikdo ho nezavřel, protože ten břídl se vylekal a utekl z města. Ted Arcimág ARON, společně s bratry Velkého Kruhu, vysloví zakletí a zavřou brány mezi vtěleními. Od této chvíle přestane tvá duše bloudit, vrátíš se do současnosti. Bud silný, Tio, budeš s tím muset žít.

Mnoho hodin uplynulo od chvíle, kdy neznámý a Tio opět vešli do stodoly. Všichni viděli souboj s gryfem a většina si začala myslet, že neznámý není jen obyčejný čaroděj. Nesměle padlo slovo mnich. Vzbuzovalo stejně velký strach, jako Tio proměněný v gryfa. Konarž v duchu klel a nadával si za lehkomyšlnost: měl tomu neznámému pěkně poděkovat, a ať si táhne kam chce. Špatně s námi bude, až se druid z Tyrs Marž dozví, že jsme mnicha pohostili a jeho služeb využili.

Celý den strávili čekáním. Začalo se stmívat.

"Nelíbí se mi tady," šeptal bej.

Konarž si povzdechl.

"Ach jo, co se má stát, to se stane," řekl. "Musíme se jít podívat."

Najednou hluk, křik, prach. Řezník Bondar běží k nim, co mu síly stačí.

"Fojte!"

"Co se děje?"

"Čarodějův kůň... vlastně mnichův..."

"Co je s koněm?"

Bondar ze sebe jedním dechem vysypal:

"Zmizel jako kámen v jezeře."

Konarž byl dost chytrý na to, aby si dal dvě a dvě dohromady.

"Za mnou!" vykřikl a rozběhl se ke stodole.

Přesně jak předpokládal, Tio a cizinec zmizeli.

Tyrská cesta vypadala opuštěně. Ve starém lese se v tichu horkého odpoledne nic nehýbalo. Větve velkých stromů se překrývaly, tvoříce tmavý tunel, prosvětlovaný jasnými paprsky.

V dálce se ozval zvuk kopyt. Rezavá veverka, chroupající uprostřed cesty ořech, znehybněla a nastražila uši. Rozhlédla se, ale cesta byla prázdná. Zmateně utekla na nejbližší sosnu a odtamtud bedlivě pozorovala cestu. Zvuk kopyt se postupně přibližoval, aby vzápětí ztichl.

V tichu se ozvalo slovo. Kouzlo Přeludu přestalo fungovat.

Rokhorm a Tio, sedící na hřbetě Černého, se objevili uprostřed cesty. Čaroděj seskočil s koně.

"Sesedni, Tio. Je čas si odpočinout."

Tiův zamyšlený obličej sebou trhl. Ohlédl se, duchem již plně přítomný.

"Ano," řekl lhostejně a slezl ze sedla.

Rokhorm usedl do stínu sosny. Upil z měchu několik doušků a podal ho Tiovi. Ten odmítl a vrátil měch Rokhormovi, aniž by se

napil. Tvář měl jako z kamene: nehybnou, vážnou.

"Takže jsem byl dva roky blázen," zašeptal.

Rokhorm se na něj vážně podíval.

"Ne...", začal opatrně. "Tak to není. Prožíval jsi... hm... řekněme, zážitky z předchozích vtělení."

"Takže existuje nějaký život po životě," přemýšlel Tio.

"Ty sám jsi ten nejlepší příklad. Vnímal jsi sám sebe jako druida Aleh- Nal- Salla, který skutečně žil v dobách Nefres Druhé, a ta měla skutečně souložnici Lillith..."

"Znamená to snad, že ta stará, dobrotivá Doržha..."

"Je to možné."

"A podkoní?"

"Arcimág to na mou prosbu prověřil. Opravdu na dvoře Yanthuma Třináctého žil člověk s tímhle jménem. Skončil špatně."

"Pod katovou sekerou?"

"Mhm."

"A mnich Karim?" Tio konečně položil otázku, ke které ve skutečnosti směřoval.

Rokhorm rozložil ruce.

"To se, naneštěstí, nedá ověřit. Všechny řády své záležitosti chrání jako největší tajemství. Víme jen, že tvrz Chition se momentálně nachází v rukou Agnuse Čtvrtého. Ale nemuselo to tak dřív být, protože v mirronských válkách tvrze často mění majitele."

Tio vstal.

"Asi bych měl poděkovat tobě a tvému řádu," řekl s kamenným výrazem v obličeji. "Takže ti děkuju za... za život."

"Musíš začít úplně znovu," řekl Rokhorm. "Do Furžuk-Nall se už nemáš proč vracet. Okamžitě by tě pověsili. Já sice nemám moc, ale do začátku by to mělo stačit." Chtěl Tiovi vnutit měšec hetitů, ale ten ho nepřijal.

"Mám v lese zakopané skromné úspory z předchozích let," vysvětloval.

"Pokus se nemyslet na tamto..." Rokhorm ho chtěl povzbudit, ale Tio se otočil a rychle vyrazil.

Rokhorm pohládl Černého. Díval se za vzdalujícím se Tiem. Udělal dobře, když ho nechal odejít samotného?

"Sám nevím, příteli," řekl koni. "Možná bych s ním měl ještě několik dní být? Ach ano, ale on už mě přece nechce vidět. Chápu ho. Pohled na mne mu připomíná všechno to, co prožil. A navíc, co by pro něj ještě bratři Velkého Kruhu mohli udělat? Jsou věci, se kterými se člověk musí vyrovnat sám a žádná magie tady nepomůže. Klášter udělal, co bylo třeba, přesně podle svého poslání. Zbytek už je záležitost duševní síly. Hm... a mimochodem, zajímalo by mne, v kterém ze svých předchozích vtělení byl hegorským bratrem. Podivné, že se čaroděj stal kupcem... Nevyzpytatelné jsou, zdá se, cesty Stvořitele."

Kůň se otřel špičkou čenichu o jeho tvář.

"Ano, máš pravdu," řekl čaroděj. "Raději už pojďme." Vyskočil do sedla. "Hyjé!" Rozjeli se cestou k Tyrs Marž.

Tio se rozhlédl. Aronský čaroděj zmizel za vzdálenou zatáčkou

cesty. Paprsky světla, prodírající se korunami stromů, změnilly barvu ze žluté na růžovou. Ptáci utichali.

Zastavil se. Ztěžka se posadil pod starý dub se zmrzačenou korunou. Zvláštní, jak se bolest rychle ztrácí - Sallanaj a Gerť byli jen vzpomínkami. Epizodou v dlouhém koloběhu vtělení, chvilkou ve věčnosti. Určitě už jejich duše žijí v jiných tělech a možná se i jednou setkají. Ale dokáží se poznat?

Proč aronští čarodějové nezjistili to nejdůležitější? Moc tajemství, kterým řády obklopují své záležitosti, určitě musí být velká! Ale on, Tio, věděl - zapamatoval si. Pamatoval si rok, ve kterém bratr Karim, zvaný Gryf, zasedne ve tvrzi Chition: přesně za třicet pět let. Volná duše, která dokáže procházet otevřenou chodbou vtělení, nevidí jen minulost. Pokud je dostatečně silná, protřelá po zkušenostech z předchozích životů - tedy bližší ke konečnému naplnění, než na počátku, kdy byla Tvůrcem povolána k životu - dokáže spatřit budoucnost.

Tio ještě jednou zatoužil dívat se očima bratra Karima. Přivřel oči.

V šeru se začaly rýsovat kontury jiné skutečnosti. V dálce spatřil listnaté hybronské lesy, mezi nimi vesnice, chalupy se slaměnými střechami. Stál na vysoké baště a panovnickým pohledem se díval na krajinu. Viděl, jak lidé procházejí kolem drsných stěn tvrze Chition a vylekaně se dívají jeho směrem. Pohrdavě se usmál. Ubohý hmyz! Cítí respekt před rytířem-čarodějem silného Bratrstva Moci Hegor! Spokojeně přikývl. To je dobře, protože jinak... Nahlas se rozesmál. Zhluboka se nadechl chladivého vzduchu. Lehký vítr pozvedl rudý plášť a odkryl zlatou kroužkovou košili.

Řekl slovo.

Třepetající cípy pláště se změnilly ve velká křídla, zašuměla zlatavá pera. Lví tělo se napjalo - skočil. Do křídel nabral vítr a vznesl se do výšky. Viděl teď vzdalující se baštu tvrze a svůj velký stín na polích, cestách a vesnicích. Moc, která ho naplňovala, vypustila z hrdla hlasitou píseň síly.

Tio otevřel oči. Jak bledé se mu zdály být barvy přítomnosti: prázdné, nesmyslné, jako špatná kopie krásného originálu. Gryfův hlas ho volal z budoucnosti.

Podíval se na větev zčernalého dubu. Odvázal od pasu konopný provaz. Udělal smyčku.

přeložil Robert Piích

Piotr Witold Lech

Polák, nar. 25. února 1966 v Krakově. Studoval historii na Jagellonském Institutu. Dosud mu vyšly tyto knihy: Damis (vlastním nákladem r. 1993) Twierdza Kozic (1994, román), Rokhorm z ARON (1996, česky v Leonardu r. 1998). Lechova novelka "Jezdci ve vánici" se také objevila v povídkové sbírce Maladie (Leonardo 1996). V Polsku je považován za nevyrovnaného a kontroverzního autora. I přesto, že je kritiky téměř zadupáván do země, mluví se o něm jako o nové naději polské fantasy.

Nejoblíbenější autoři Piotra W. Lecha Jsou Ursula Le Guinová a Robert E. Howard. Z Poláků si nejvíce váží A. Sapkowského, i když se (podle vlastních slov) snaží vyvarovat kopírování.